

Zondag 31 december 2023

Lezingen: gedicht Allerwegen van Henk Jongerius; Evangelielezing: Lucas 2, 16-21

Overweging

(Op het altaar staan beeldjes van twee herders en een aantal schaapjes)

We hebben vorig weekend allemaal het kerstfeest gevierd. Misschien was u in de kerk en was u getuige van de prachtige gezinsviering, waar zo mooi werd uitgebeeld, dat de zoon van Maria en Jozef niet een rijkelui's zoontje zou worden, maar kind van lieve eenvoudige mensen, die door een hotel eigenaar in Nazareth naar een stal werden gestuurd. Of was u in de nachtmis, waar ons koor de sterren van de hemel zong. Of bij de viering de volgende ochtend. Of was u bij kindje wiegen op eerste kerstdag in de middag. Kleine kindjes mochten zich verkleden en daar waren ook herdertjes bij.

De figuren van de herders spreken altijd wel tot de verbeelding. Juist omdat zij zonder al te hoge verwachtingen op weg naar de stal durfden te gaan. De herders zijn de eerste mensen, die ervaren wat de invloed van het pasgeboren kind zal zijn. Er komt geen vergadering aan te pas. Er zijn geen lobbyisten. Er komt geen geld aan te pas. Er wordt niets verhandeld. Er zijn geen verkiezingen en er wordt niet gestreden (dat is in ieder geval nooit de bedoeling geweest). Er zijn geen heersers en machthebbers. Geen roddel en achterklap.

Wat de geboorte van Jezus voor ons betekent, is iets wat TUSSEN MENSEN gebeurt. Tussen de herders onderling, tussen de herders en hun families. Tussen families en vrienden. Tussen broers en zussen, neven en nichten. Tussen u en mij.

Ik vertel u vandaag het verhaal van twee herders en hun schapen. Ik heb dit verhaal gisteren ook verteld in de viering van de Schutsmantel. Voor wie de Schutsmantel niet kennen: dit is een verpleeghuis aan de overkant van de straat. Elke zaterdag ochtend verzorgen we daar een viering. Veel mensen, die de vieringen bezoeken op zaterdag hebben de ziekte van Alzheimer of zijn op een andere manier geestelijk en lichamelijk beperkt. Het verhaal dat ik u ga vertellen is eenvoudig. Het sprak de mensen gisteren aan en ik hoop dat u het ook een mooi verhaal vindt, dat past in deze kersttijd. En omdat ik de kerststal in de kapel van de Schutsmantel zo mooi vind heb ik voor vanochtend een paar beeldjes geleend, die u hier op het altaar ziet. U ziet de herders David en Jonathan en hun schaapjes.

Er waren eens twee herders. De ene heette David en de ander Jonathan. Ze waren neven van elkaar. Ze waren samen verantwoordelijk voor de grote kudde schapen van hun grootvader Ruben. Maar het boterde niet zo tussen die twee. Ze ergerden zich aan elkaar en zaten vaak op elkaar te vitten. Ook die ene dag waarop dit verhaal begint.

“Nou moet jij maat weer eens een rondje lopen, David”, zei Jonathan tegen zijn neef. Ze zaten zich te warmen aan een vuurtje bij het invallen van de avond. David stond níét op en bleef gewoon zitten. “Ga zelf!”, mopperde hij. “Ik heb vanmiddag al vijf keer een extra rondje gelopen om de pasgeboren schaapjes weer bij de kudde te krijgen. Ze waren duidelijk de weg kwijt”. “O, doe maar interessant, David” zei Jonathan bits. “O, o, o wat ben je trots op jezelf! Dit is gewoon je werk, hoor!”

David stond met tegenzin op en liep weg van het vuur. “En ik doe dit niet omdat ik vind dat ik aan de beurt ben om te gaan, maar alleen omdat jij anders weer bij grootvader gaat klagen.... Grootvader..... David was vandaag weer zo lui..... bah, opa’s lievelingetje ben jij!”

Na een poosje kwam David weer terug. “Ik heb ze volgens mij weer allemaal bij elkaar.” “Volgens mij?. Volgens mij?!. Je moet het zéker weten!,” antwoordde Jonathan. “Jaaaaa, ik weet het zéééker, Jonathan!” schreeuwde David. “Rustig nou maar. Misschien ben ik ook wel erg opgefokt. Ik maak me ook wel echt zorgen over hoe het verder moet met ons en met ons land. De Romeinse soldaten worden steeds vervelender en de belastingen gaan alsmaar omhoog. Veel mensen zijn negatief en er zijn voortdurend opstootjes, relletjes. De mensen zijn somber en negatief. Niet alleen maar hier, maar ook in de landen om ons heen”.

Toen hoorden ze het heftig geblaat van een schaap. Zo luid, dat ze allebei opstonden en naar de kudde liepen. Een schaap dat een paar weken geleden moeder was geworden, was helemaal van streek en blaatte zo hard, dat de andere schapen ook onrustig werden. Ze had een heel bijzonder lammetje ter wereld gebracht met een eigenwijs kopje en hele alerte oogjes. Niet alle pas geboren lammertjes kregen van de herders een naam, maar dit lammetje wel. Ze noemden het lammetje Noah. En... Noah was nergens te zien. Ze was niet bang en liep vaker een eindje verderop. En meestal kwam de vanzelf terug. “We moeten haar gaan zoeken”, zei David. “Daar ben ik het helemaal mee eens”, antwoordde Jonathan. Ze spraken de honden toe en gingen op pad.

Het was best koud die nacht en er waren totaal geen wolken. De hemel stond vol sterren. Plotseling werd de hemel nog lichter en er verschenen stralen in de lucht. Engelen kwamen naar beneden en vertelden, dat Jonathan en David naar die ene grote ster moesten wandelen en dat ze dan een groot wonder zouden zien. Jonathan en David aarzelden. “We moeten Noah zoeken” zeiden ze tegen elkaar, maar de engelen zeiden: “Volg de grote ster en het zal allemaal goed komen”.

Toen kwamen ze bij een stal. Het was daar heerlijk warm en ze zagen een lieve jonge vrouw en een man en in de voerbak lag op wat stro een kind. En het was alsof dat kind straalde en Jonathan en David waren als betoverd. Ze voelden hun hart sneller kloppen en keken elkaar aan. Toen omhelsden ze elkaar en ze zeiden tegen elkaar: “Laten we er weer wat meer voor elkaar zijn . Laten we ophouden met vitten. Laten we elkaar helpen en steunen waar nodig. Laten we meer aan elkaar merken, dat we heus van elkaar houden,” Ze kregen tranen in hun ogen. En toen.....

Ineens hoorden ze zacht geblaat van een lammetje. En daar stond Noah! Naast die lieve vrouw, die Maria heette. En Noah werd door de vrouw zachtjes gestreeld. “Wat een lief lammetje ben jij en leuk dat je ons kindje komt bezoeken. Ons kindje is een kind voor de wereld en zal liefde en vrede gaan prediken”. En ze zei tegen David en Jonathan: “Ga jullie vrienden halen een kom naar ons kind, dat Jezus heet. Haal de moeder van Noah en andere schaapjes en laten we vieren, dat de Verlosser geboren is”. En zo geschiedde.